
ET HUL I MARKEDET

Nr. 33, 2021

Kære læser

Så er Et Hul i Markedet tilbage i normal uniform. Det har været en god sommer. Jeg lovede jo mere eller mindre at sende 20 udgaver af det særlige sæsonbetonede Et *Sommerhul* i Markedet på gaden i juli, men da det kom til stykket, havde jeg svært ved at mønstre den nødvendige energi. Det skal ikke forstås på den måde, at jeg *ikke* lavede noget, det *gjorde* jeg, men det var bare noget *andet*, hvor jeg var mere fysisk og mentalt til stede for de mennesker og dyr, jeg var sammen med på det tidspunkt. Det lykkedes mig at overbevise mig selv om, at det var bedst sådan, og at det på længere sigt ville komme dette medies læsere til gode.

Der er sket meget siden sidst. Joy Mogensen er stoppet som kulturminister, og hendes chef, Mette Frederiksen, har sat den nu forhenværende forsknings- og uddannelsesminister Ane Halsboe-

Jørgensen til at varetage jobbet i stedet.

Hvis man skal sige det, som det er, så var Joy Mogensen nok en af de to-tre dårligste kulturministre, Danmark nogensinde har haft. På en måde var det synd, for alle, der har mødt hende, siger, at hun er rigtig sød – ja, vel nærmest elskelig. Og hun var vist også en god borgmester i Roskilde. Men kulturlivet havde for længst opgivet hende, ingen regnede til sidst med noget som helst brugbart tankegods fra hendes side. Da hun så også for nylig fik folkekirkens fromme brugere på nakken, ja, så havde hun ikke engang længere det lille frirum, sådan et kirkeskib kan tilbyde den åndeligt betrængte.

Kommunikationsmæssigt var Joy Mogensen en omvandrende katastrofe.

Nu skrev jeg, at det var synd. Det var det også på en måde. Et af Mogensens største problemer var, at hun ikke gav indtryk af at have en selvstændig kulturpolitisk tanke. Hun talte hele tiden om Socialdemokratiet. ”Det er Socialdemokratiets politik at...”; og ”vi i Socialdemokratiet mener at...” Som flere andre ministre i den nuværende regering fremstod hun som Mette Frederiksens skødehund. Det at være socialdemokratisk holdspiller vejede tungere end at træde i karakter som et frit tænkende individ. Begge dele kan ellers godt lade sig gøre på samme tid. Se bare på Venstres Bertel Haarder, der altid har haft en profil som borgerlig-liberal fritænkter, samtidig med at han har kunnet være en tro partisoldat, der stod klar til at gøre honnør og udføre selv det mest beskidte arbejde – fx som integrationsminister under Anders Fogh Rasmussen midt i 00’erne. Det var synd for Joy Mogensen, fordi Mette Frederiksen virkede bedøvende ligeglad med hende og lod hende sejle i sin egen sø. Kærligheden var ikke gengældt.

Joy Mogensen nåede at skyde sig selv i foden en aller sidste gang, da hun lagde sit afskedsopslag op på Facebook. Her lykkedes det hende at kalde sin og regeringens kulturpolitik for ”modig og ambitiøs”. Det er da newspeak, der vil noget. Jeg ved ikke, hvordan det er sket, men Socialdemokratiet er under Mette Frederiksens regimente blevet til kulturens fjende nummer 1. I Dansk Folkeparti er der da en, der kan li' opera (til gengæld har han lige fået en betinget fængselsdom i

byretten). Lad os glæde os over, at Joy Mogensen trods alt har en ren straffeattest; det giver flere muligheder efter politik. Det bliver spændende om, Ane Halsboe-Jørgensen har mere at byde på.

Hvorom alting er: Velkommen til Et Hul i Markedets efterårssæson!

Oliver Stilling
Chefredaktør

Så til søs

Sejl med Madame Nielsen. Illustration: Oliver Stilling (fotos af hhv. Lærke Posselt/Kultur mødet Mors og Sofie Amalie Klougart/Gyldendal)

På madoverfart med Et Hul i Markedet og Madame Nielsen

Ligesom der findes et folkets og lobbyismens folkemøde på Bornholm og et kulturens folkemøde på Mors, findes der også et Madens Folkemøde. Det foregår d. 24.-25. september ved Engestofte Gods på Lolland. Et Hul i Markedet, der ellers ikke dyrker foodiekulturen nævneværdigt, har indvilliget i at give en hånd med i en fælles bestræbelse på at løfte stemningen under arrangementet. Derfor har vi allieret os med en af landets fremmeste og slankeste skønlitterære forfattere, nemlig **Madame Nielsen**.

Ved Engestofte Gods er der en turbåd med plads til godt og vel 53 personer. Den har Madame Nielsen og jeg fået adgang til og råderet over tre gange i løbet af de to dage. Og hvad skal der så ske? Jo, under overfarten til det hinsides (her *ikke* forstået i overført forstand) vil Madame Nielsen læse udvalgte passager fra sine romaner, passager der omhandler fødeindtagelsen og menneske(dyre)ts besættelse af mad.

Men ikke nok med det: Sammen vil vi causere over madens og måltidets betydning, både for os i den vestlige Claus Meyer-verden og for mennesker i andre lige så ufattelige kulturer og verdensdele. Under overfarten og ikke mindst i Landet på den Anden Side vil vi med publikums billigelse og aktive deltagelse indtage et 'naturens festmåltid', der ikke har sin lige noget andet sted på madfestivalen. Et Hul i Markedet vender tilbage med mere information. Billetpriser forventes at ligge på 75 kr. pr. spiserør. /*Oliver Stilling*

Kunstnerdrevne

udstillingssteder

Juxtapose Art Fair på Godsbanen i Aarhus. Foto: Mariana Gil/Juxtapose Art Fair

”Hvis bare 80 pct. lykkes, er Juxtapose Art Fair en succes”

Et Hul i Markedet viger ikke tilbage for at indgå kommercielle eller strategiske partnerskaber, men kun hvis det føles rigtigt i maven. Fra i dag (fredag) til på søndag d. 22. august løber Juxtapose Art Fair af stablen i ”kulturproduktionscentret” Godsbanen midt i Aarhus, og Et Hul i Markedet dirrer af stolthed over at være mediepartner på arrangementet.

Juxtapose Art Fair eksisterer nærmest mod alle odds. Det er blevet løbet i gang af tre ildsjæle, som bare *vilde* have det til at ske, og først hen ad vejen, da det store maskineri var sat i irreversible svingninger, begyndte fondene og donorerne rigtig at melde sig. Hvem? Jamen, Nordisk Kulturfond, Creative Europe, Den Jyske Kunstfond, Aarhus Kommune, Bauhaus, Bikubenfonden, Aarhus Nanobryg, Degn Grafisk, Fondet for Dansk-Svensk Samarbejde, Suomalais Tanskalainen Kulttuurirahasto, Statens Kunstfond (det manglede bare!) og så videre.

Juxtapose Art Fair havde i begyndelsen den udfordring, at det ikke lige kunne forklares i en ruf, hvad det egentlig var for noget. For Juxtapose Art Fair er ikke en traditionel messe, hvor købmænd viser et publikum nogle varer, som kan købes – der er ikke tale om endnu en kommerciel kunstmesse. Juxtapose Art Fair sætter fokus på mylderet af udstillingssteder – store som små – der er drevet af kunstnerne selv.

Efter et open call i efteråret 2020 udvalgte arrangørerne (kuratorerne Sasha Rose Richter og Pamela Grombacher og kunstneren Jacob Juhl) godt 25 kunstnerdrevne udstillingssteder fra ind- og udland, en blandet landhandel i ordets bedste forstand, og det er dem, man kan stifte bekendtskab med på Godsbanen i Aarhus.

Men hvad møder en, når man træder ind i stedets såkaldte Rå Hal i løbet af weekenden? Jacob Juhl fortæller, at man forhåbentlig vil opleve ”et rum, der summer af aktivitet” med mange forskelligartede projekter og ”vilde performances”.

Et eksempel er det stockholmske non-profit udstillingssted Candyland, som præsenterer en installation af konceptkunstneren Mattias Larson, som via infusionsposer, vand- og metalbeholdere ”manipulerer og forstærker lyden af dryppende vand”, som det formuleres i kataloget. Et andet eksempel er M100, et kunstnerdrevet udstillingssted i Odense, som har inviteret samtlige 40 kunstnere, der har udstillet hos dem de første tre år, til at vise mikroværker eller mikrosoloudstillinger.

Noget for de fleste

Det har overrasket arrangørerne, hvor mange ”performance-lignende” indslag, udstillingsstederne kommer med, lyder det fra Jacob Juhl. Men de har set det som deres opgave at have et program af en vis bredde, så der er noget for den ”normale kunstcrowd” og lokale kunstinteresserede. ”Den nysgerrige, gennemsnitlige kulturforbruger kommer nok også og snuser lidt,” siger Jacob Juhl.

Der er flere paneldebatter og saloner på programmet. Lørdag kl. 17-19 finder man en debat på engelsk med den lidt tunge titel 'Networking – the Artist-Run Currency', som Juxtapose Art Fair har arrangeret i

samarbejde med Bikubenfondens Kunstsalon VISION. Her skal panelet diskutere messens store tema, den selvorganiserede kunstnerdrevne sektor, som hovedsageligt holder sig i live takket være idealister og frivilligt arbejde.

”Det handler om, at den her scene er meget sårbar,” siger Jacob Juhl. ”Når et sted lukker, er der en viden, som fordamper, og meget går tabt.” Debatten på salonen skal forsøge at indkredse, hvordan man kan gøre sektoren mere smidig, og hvordan internationale netværk kan hjælpe med at bevare viden, der ellers ville gå tabt.

Juxtapose Art Fairs program er meget ambitiøst, medgiver Jacob Juhl. Så hvad skal der til for, at han og hans to medarrangører vil kalde det en succes?

”Hvis bare 80 pct. lykkes, og folk dukker op, og der ikke bliver smadret noget,” siger han. /*Oliver Stilling*

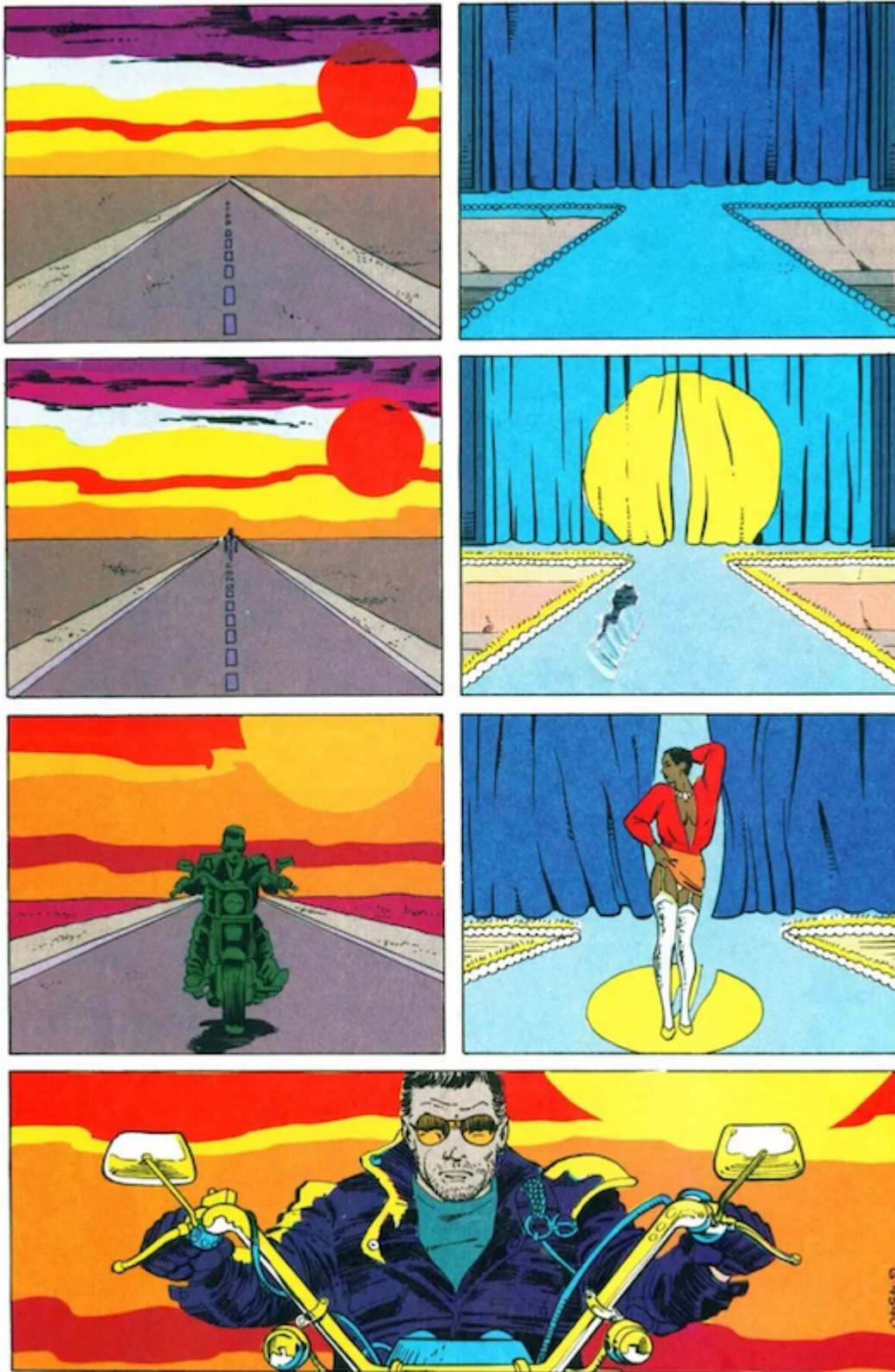
Et cetera

Den lokale billedhugger Palle Mørks havfrueagtige skulptur *Mod hjemve* i Asaa Havn. Foto: Henning Bagger/Ritzau Scanpix

Efterkommerne fra helvede

Ovre hos Føljeton, som ligesom er moderskib for Et Hul i Markedet og en række andre fascinerende nyhedsbreve, har jeg skrevet en kommentar om, at interessentselskabet Billedhuggeren Edvard Eriksens Arvinger kræver en skulptur i Asaa Havn fjernet og destrueret, fordi den minder dem om *Den Lille Havfrue* (1913) på Langelinie i København. Hvis du ikke abonnerer på Føljeton, skulle du tage og prøve det. Det koster kun 59 kr. om måneden – eller cirka det samme som en pose rugbrødskrummer i Lagkagehuset. /*Oliver Stilling*

Første side i Green Arrow nr. 17, 1989. Farvelagt af Julia Lacquement.

80'ernes kvindelige tegneseriefarvelæggere

Syret, lang artikel om suveræn farvelægning af tegneserier hos forlaget DC 30 år tilbage. "Der er en hel bevægelse af kvindelige farvelæggere, som stort set definerede, hvordan tegneserier fra DC i

de sene 1980'ere og tidlige 1990'ere så ud. (...) I betragtning af hvor mange af de hæfter, de arbejdede på, som i dag er klassikere, er det underligt, at deres navne er ikke er lige så kendte som forfatternes og tegnerens, der bidrog til de udgaver.”

En gruppe kunstlere nærstuderer et Chuck Close-selvportræt. Foto: Joe Raedle/AFP/Ritzau Scanpix

Chuck Close har stillet træskoene

Den amerikanske billedkunstner Chuck Close er død, 81 år gammel. Ikke så meget at sige herfra, bortset fra at jeg godt kan genkende det, som kunstneren Shepard Fairey (Obey Giant) skriver på Instagram om at stå foran et hans malerier som barn og være fuldstændig ”suget ind” af fotorealismen. På sine ældre dage blev Close af en række kvinder anklaget for grænseoverskridende og krænkende adfærd.

Kunstkritikeren Deborah Solomon siger det præcist på Twitter: ”Mange af os har blandede følelser vedrørende en mand, der på en og samme tid var en stor kunstner, en underholdende ven og, trist nok, en misbruger af kvindelig tillid”. Her er en 60 minutters dokumentar om ham af ældre dato. Og her er et fremragende portræt, som The New York Times Magazine bragte i 2016 (før krænkelsagerne): 'The

Tino Sehgal. Foto: Edd Horder/Blenheim Art Foundation/The Art Newspaper

Tino Sehgal ... og Xavier Le Roy

A Brush with... er en udmærket podcast, hvor værten Ben Luke cirka ugentligt interviewer en international kunstner. I begyndelsen af august var hans gæst den britisk-tyske performancekunstner Tino Sehgal (f.1976), hvis eksistens jeg selv først blev bekendt med i 2009, da danske Jeppe Hein hyrede ham til at skabe et midlertidigt værk til sin nu hedengangne Karriere Bar i Kødbyen i København. Værket gik ud på, at tjenerne skulle gå baglæns, hvilket muligvis var en større oplevelse, end det umiddelbart lyder. Til gengæld er Tino Sehgal interessant, begavet, analytisk, original og sjov at høre på i podcasten. Et af hans forbilleder er den store balletmester George Balanchine; et andet er en fransk koreograf og performancekunstner (og ph.d. i molekylærbiologi) ved navn Xavier Le Roy (f.1963). Som du kan fornemme, kendte jeg ikke Le Roy i forvejen – men tjek lige hans soloperformance *Le Sacre du Printemps* til Stravinskis værk af samme navn (og læs evt. om den her). /*Oliver Stilling*

Den franske koreograf Xavier Le Roy i sin performance *Le Sacre du Printemps* (2007) – omtalt ovenfor. Skærmbillede fra video på Vimeo

Vi ses

Tak for nu. Det var en fornøjelse at komme lidt tættere ind på livet af dig.

Et hul i markedet er et nyhedsbrev om kunst, som udgives af

Føljeton og redigeres af Oliver Stilling.

Du kan skrive dig op til Et Hul i Markedet [her](#).

Og du kan afmelde vores mails [her](#).

Føljeton Dyrkøb 7 København K 1166 Denmark